

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

**Els treballadors
que no votin,
votaran per
la Lliga**

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Els que hem guanyat l'Estatut hem de realitzar-lo

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, fent ús de l'autorització que li atorgà el primer Congrés Nacional, ha reprès el pacte electoral amb l'Esquerra Republicana de Catalunya. L'actitud del Comitè Executiu no podia ésser més lògica.

Davant el Comitè Executiu hi havia tres solucions: Pactar amb partits de classe, anar sols i reprendre l'aliança amb l'Esquerra. De les tres solucions la aparentment més brillant era la primera i és segur que molts companys n'estaven força entusiasmats. Però, ¿era possible, i, d'ésser-ho, oferia algun avantatge tàctic i pràctic en aquesta hora històrica i tan plena de possibilitats que viu Catalunya? En primer terme, un front únic de classe no hauria estat possible, car hi ha agrupaments que de la demagogia en diuen tàctica classista i d'altres que són suspects ideològicament i moral. De portar endavant una gestió de tal naturalesa el Comitè Executiu hauria fracassat i en el millor dels casos solament hauria aconseguit una part mínima del programa tàctic classista. Però, encara que la realitat hagués estat altrament, la solució classista no s'adeia amb el moment actual de la política catalana, puix els partits de classe no som prou forts per a oposar-nos als poderosos partits burgesos. Possiblement un front únic electoral de classe portaria molts vots a les urnes, en quantitat insuficient, no obstant, per a assolir una victòria majoritària o minoritària donats l'es-

tat actual de la cultura del nostre poble, la joveníssima estructuració dels nostres partits, la manca de tradició política de classe y el sistema electoral vigent.

Anar sols a la lluita era igualment temptador i, com en el primer cas, alguns companys se n'haurien sentit satisfets i fins orgullosos. Indiscutiblement arreu de Catalunya tenim un fort ambient de simpatia i milers de ciutadans que ens segueixen en la nostra trajectòria amb veritable entusiasme. Indiscutiblement, cada dia són més els catalans que comprenen l'absoluta necessitat d'omplir el buit que suposa per a la política nostrada, i més ara en règim republicà autonòmic, la manca d'un partit poderós de classe. Indiscutiblement, aquesta simpatia difusa, les ja nombroses organitzacions de Barcelona i del camp, la vàlua reconeguda i el prestigi moral de tants dels nostres companys, haurien agrupat entorn a la U. S. C. una quantitat considerable de consciències. Però, ¿com podia desconèixer el Comitè Executiu els perills d'un gest heroic? L'anarquitxació del moviment esquerrà, cobejada per totes les forces reaccionàries, hauria fet perillar l'Estatut i impossibilitat per molts anys la tasca constructiva que el mateix ens permetrà.

La precarietat i els perills d'aquestes solucions aparentment brillants no varen passar desapercebuts pel Comitè Executiu. Entengué, aquest, que vivim una hora de sumes i no de restes, de tàctiques clares i no

d'improvisacions. D'ençà de la República la tàctica del partit s'ha mogut entorn de l'Estatut. Per a fer possible l'Estatut hem mantingut l'aliança amb l'Esquerra, a Madrid i a Catalunya. ¿I aquesta tàctica, la bondat de la qual han demostrat els fets, havia d'ésser trencada tot just ara que arriba el moment de realitzar el contingut social, polític, econòmic i cultural de l'Estatut? ¿Per la vanitat un bon xic infantil d'una batalla lliurada amb els nostres propis mitjans o en companyia d'altres que ideològicament pensen com nosaltres, encara que tàcticament actuen sense el nostre sentit de responsabilitat i d'honestat, podia el Comitè Executiu augmentar les possibilitats de la reacció, contribuir a posar l'Estatut en mans de la reacció? L'Estatut no és solament una eina de treball bona per a crear una Catalunya nova, és també el començament de l'estructuració d'una Espanya nova. I el fracàs de l'Estatut no sols seria el fracàs de Catalunya sinó també de tots els homes i els partits que fora de Catalunya han lluitat amb nosaltres i per nosaltres en l'afany generós d'anihilar els costums, els vicis, els crims d'una tradició monàrquica que ofega encara avui milions de consciències i que és encara avui, en l'esperança d'un retorn, l'eix de la política reaccionària. Salvar, doncs, l'Estatut, realitzar integralment les possibilitats esquerranes de l'Estatut, no mancar a les exigències històriques del moment, no deixar-se enlluernar per sofismes tàctics que res no tenen a veure amb els principis: heus ací les raons que tingué en compte el Comitè Executiu en esforçar-se per a reprendre un pacte electoral amb l'únic partit que a Catalunya està en condicions d'assegurar, salvada la dispersió de forces, una majoria esquerrana en el primer Parlament de Catalunya.

El Comitè Executiu ha interpretat fidelment els sentiments i les preocupacions dels companys i en llançar el mot d'ordre: "Les esquerres varen guanyar l'Estatut. Les esquerres han de realitzar-lo", és segur que trobarà en cadascun d'ells un entusiasta i disciplinat col·laborador.

La U. S. C. a l'Ajuntament de Barcelona

Reunida la Junta Central de la F. C. de Barcelona de la U. S. C. per a jutjar la conducta dels seus regidors, acordà fer pública la protesta de la Junta Central per les insidies que han corregut per la Premsa sobre la conducta d'alguns dels regidors del Partit i desment de la manera més formal les notícies propalades sobre amonestacions i exclusions, ja que dels expedients tramitats s'ha deduït que la conducta dels regidors de la U. S. C. ha estat impecable des del punt de vista de la moralitat administrativa.

Ha acordat també la J. C. fer constar que ha vist amb disgust els últims dictàmens aprovats a l'Ajuntament sobre augments de personal, i donar mandat als regidors de la U. S. C. perquè en el successiu cap d'ells no contribueixi amb el seu vot a aprovar dictàmens d'aquesta naturalesa.

Barcelona, 7 d'octubre de 1932.—El secretari general, Agustí Coma.

El Sindicat Mercantil de Barcelona a la Federació Local de Sindicats Únics

Solidaridad Obrera del passat dijous dia 6 del que som publicada una convocatòria per a una Assemblea general del Sindicat Mercantil, que, naturalment, no es va autoritzar la seva celebració perquè només la Junta del Sindicat té atribucions per a convocar-la.

En la mateixa edició publicada també *Solidaridad Obrera* una nota de la Federació Local, titulada "Para evitar confusionismos", en la qual nota, referint-se a la publicada per aquest Sindicat en la Premsa diària del dia 4, després d'una sèrie d'incongruències i d'insults, s'invita la Premsa que ens boicotegi i acaba afirmant que l'únic Sindicat Mercantil adherit a la C. N. T. és el domiciliat al Passatge Escudillers, quan sap molt bé la Federació Local que el grupet del Passatge Escudillers són uns escissionistes que en veure l'actitud de l'última Assemblea general celebrada el dia 9 del mes passat i no podent imposar la seva dictadura s'han erigit en Sindicat Mercantil comptant amb l'ajut de la Federació Local.

Queda, doncs, prou clar que el Sindicat Mercantil de Barcelona, que sempre ha estat dintre la C. N. T. i que ara ha estat posat al marge de la mateixa, com els sindicats de Lleida,

Girona, Sabadell, Tarragona, Monistrol, Manresa, Palafrugell i altres per no deixar-se imposar per la minoria que està destroçant la C. N. T., és el que té l'estatge provisional al carrer Portaferrixa, 19, pral., i invitem la Federació Local a una controvèrsia des de les pàgines de *Solidaridad Obrera*, a fi de poder demostrar davant la classe treballadora la veritat de les nostres afirmacions.

Per la Junta: Domènec Ramon, president; Rosend Duran, secretari.

Els homes de la U. S. C.

Rafael Campalans

la controvèrsia del qual amb el comunista Maurin, que tindrà lloc demà a Manresa, ha desvetllat forta expectació

Joventut de la Unió Socialista de Catalunya (Dte. VIII)

Escola Socialista

Aquesta Joventut ha organitzat els següents cursos de sis lliçons cadascun.

Socialisme.—A càrrec de Lluís Ardiaca, tots els dimarts, a partir de la pròxima setmana, de nou i mitja a deu i mitja.

Economia política.—A càrrec de R. Folch i Capdevila, tots els divendres, a partir de la pròxima setmana, de nou i mitja a deu i mitja.

Demés s'organitzaran cursos de Política sindical, Cooperatisme, Geografia social, Educació sexual i tot el que pugui contribuir a millorar la cultura dels treballadors. Joves i obrers: Assistihi!

POLÍTICA I SINDICALISME

IV

Els danys que aquell període de convulsió ocasionà al poble i a l'economia de Catalunya són incalculables. Aquell ministre de la monarquia que contemplant la nostra ciutat des del cim del Tibidabo digué que com era possible que l'haguessin deixat créixer tant, amb aquelles significatives paraules explicava el misteri d'algunes actuacions tenebroses i fenòmens socials ocorreguts a Barcelona, l'única ciutat del món que en ple segle vint tingué necessitat de construir tres o quatre carros blindats per a anar a recollir les bombes que a diari es deixaven a la via pública i que tantes víctimes havien ocasionat.

Després del "lok-aut" del 1920 les autoritats clausuraren els sindicats, i la majoria dels obrers, per cansament i perquè la desconfiança i el desengany havien penetrat en llurs esperits, varen acceptar aquella clausura amb certa complaença. I aleshores començà un període de clandestinitat amb gran satisfacció dels grups anarquistes, els quals s'abrogaven la representació dels organismes sindicals desfets, i actuant a l'ombra sense control de ningú vivien, com vulgarment es diu, en el seu propi element. Aquesta actuació clandestina que durà prop de dos anys, incubadora de tota mena d'immoralitats i planter de confidents i agents provocadors, creà una altra modalitat "revolucionària": els atracaments. Naturalment que aquests actes "oficialment" no els organitzaven els esmentats grups dispersos i clandestins, però tot hom que volia saber-ho sabia que llurs autors pertanyien a l'organització obrera i en ella s'emparaven.

Entre les persecucions de les autoritats, i l'efecte que produïa a la resta dels treballadors aquella tèrbola actuació, aquells "militants" a la fi es varen quedar sols amb llurs principis i tàctiques. Substituïts dels càrrecs que ocupaven els generals M. Anido i Arlegui, els antics dirigents dels sindicats tornaren a reprendre una campanya per tal de reorganitzar-los, promettent no reincidir en els errors anteriors, ja que tots reconeixien la necessitat de rectificar els procediments emprats per a arribar a aconseguir una organització forta i eficient, i que fos a l'entorn el reflex fidel de les aspiracions del poble treballador.

Els resultats tots els hem vist. El poble, com sempre, va respondre a la crida; molts obrers dignes i amb provada capacitat es prestaren a col·laborar en aquella tasca, amb el noble delit de contribuir a aixecar el veritable baluard de la classe obrera. Però els eternals pertorbadors estaven a l'aguait per a caure novament damunt els sin-

dicats com una plaga infecta, incapaces d'aportar cap idea lluminosa ni res de profit per a la bona marxa de l'organització, però decidits a no deixar fer res en aquest sentit als homes de bona voluntat i reconeguda solvència. Aquells elements sectaris—coneguts avui amb el denominatiu de "faistes"—enyoraven aquells dies de clandestinitat que els permetia "administrar" al seu gust els cabals producte de les quotes dels treballadors pacients i resignats. Així, aprofitaren la dictadura de Primo de Rivera, no per a oposar-s'hi amb totes les seves forces, sinó per a dissoldre altra vegada els sindicats, i amagats en llurs caus, fent fulles clandestines amb literatura explosiva, cridar continuament com l'"enano de la venta": Ah, si baixo! Però no hi havia por que sortissin, perquè la llum sempre els ha fet mal.

Els set anys de dictadura varen passar sense pena ni glòria per als sectaris de la "Fai", i els sindicats lliures es feren els "amos" de tot.

Cal tenir en compte, però—tractant-se de gent ultrarevolucionària—, un motiu poderosíssim—exposat pels faistes en un manifest—pel qual els era impossible fer la revolució; i era que la dictadura no els la deixava fer. Esperaven un règim de llibertat i de democràcia. I ja els tenim aquí, disposats a capgirar-ho i a destruir-ho tot. I com que tot ho comencen a l'inrevés, han començat per destruir llurs pròpies armes, que són els sindicats; i en això sí que han demostrat habilitat i coratge, i hem de reconèixer que n'han fet via com a bons especialistes. Heus ací tota l'obra revolucionària que durant quinze anys han realitzat els que s'han anomenat seguidors d'un ideal d'amor, de llibertat i de justícia. Els anarquistes, demés de subvertir el valor ideològic de llurs principis, han fet més mal a l'organització obrera que totes les forces reaccionàries plegades.

Volent imposar llurs principis a l'organització obrera han fet impossible la seva eficàcia, que només pot ésser efectiva dintre el marc de les funcions pròpies de la mateixa. Han malversat un cabal immens d'energies que podia donar un rendiment enorme sense haver de traspasar mai els límits de la legalitat. Han induït i han arastrat a actuacions delictives una infinitat de treballadors, que una vegada posats al marge de la llei han anat rodolant per la pendent fins a convertir-se en delinqüents vulgars o professionals del delictes. I han esvaït les esperances de diverses generacions de treballadors que tenien posades totes les seves il·lusions en una organització que els era tan cara.

Es precis que els obrers es donin compte que els sindicats han d'ésser altra cosa que el que han estat fins ara. El sindicat no pot admetre com a guiatge cap doctrina confessional o filosòfica, perquè en ell hi caben i hi han de pertànyer tots els treballadors, pensin com pensin.

Els sindicats, més que cotitzants han de cercar col·laboradors; i per a col·laborar conjuntament en una obra és indispensable que l'objectiu que es persegueix sigui comú a tota. El sindicat ha d'estudiar profundament els problemes de l'economia i de la producció, per tal de plantejar les qüestions de millorament de condicions de treball amb perfecte coneixement de causa i amb probabilitats d'èxit. Ha de constituir una força que signi una garantia per a fer complir tot allò legislat en benefici de l'obrer, i ha de contribuir amb la seva intervenció directa a reformar i ampliar aquelles lleis sempre en sentit progressiu. I al mateix temps que un baluard de defensa d'una classe pot ésser un fogar de cultura en el qual els obrers puguin adquirir aquells coneixements indispensables i necessaris per a poder exercir el dia que s'escaigui el control o la direcció de la producció.

Els sindicats, però, per bé que tinguin una estructuració i un funcionament ideal, llur potencialitat, tot i éssent importantíssima, serà sempre limitada. És precís que tots els treballadors estenguem les nostres activitats a altres camps d'acció al marge dels sindicats. Totes les organitzacions sindicals del món que han assolit una veritable força davant el capitalisme es recolzen en potents partits polítics de classe.

Els extremistes de tots els temps han popularitzat aquests dos falsos aforismes: "El sindicalisme es basta a si mateix."

"La política corromp els homes." El primer aforisme ningú no ha pogut demostrar que fos cert; quant al segon, ja tenim molts més elements de judici per a reputar-lo completament fals. Els homes que són susceptibles de corrompre's esdevindran corromputs en tots els medis i en tots els estaments, com ha succeït sempre; i els extremistes que atribueixen aquest defecte a la política són els que tindrien més que callar, perquè si la corrupció moral dels homes produís els mateixos efectes que la corrupció material, dins els sindicats obrers que actuaven fa alguns anys s'hi hauria hagut d'entrar amb el nas tapat. No és la política la que corromp els homes; són els homes que corrompen la política, amb la complicitat inconscient del poble que no aporta el seu esforç amb una labor constant d'assistència i de fiscalització. És precís que tot el proletariat de Catalunya sàpiga i vulgui desprende's de l'apatia que plana damunt ell i complint un sagrat deure de ciutadania es disposi a intervenir en tots els aspectes de la vida social. Cal tenir present que demés de treballadors som ciutadans, i abans que tot homes; i com a homes no podem ésser insensibles a res del que ens volta.

Les reduccions obtingudes en la jornada i les que obtindrem encara hem de saber merèixer-les emprant el temps sobrer en activitats de l'esperit i aportant a la col·lectivitat la contribució del nostre esforç més generós. En la política hi troba-

rem un vastíssim camp d'actuació que ens facilitarà l'accés a tots els llocs des dels quals es dirigeix i es controla tota la vida del país. Però la nostra política ha d'ésser de classe mentre en la societat existeixin castes privilegiades. Mai no hem de consentir i menys ajudar que els burgesos o els aventurers es constituïxin en representants del proletariat. Les necessitats, la misèria i la dolor del poble que treballa ningú no les sent tan vivament ni les coneix més que els mateixos treballadors; per tant, a ningú no hem de confiar més que a nosaltres la solució de la nostra tragèdia. Un poble com el nostre, treballador per excel·lència i d'una sociabilitat tradicional, i que demés ha estat sotmès a totes les proves sense que s'hagi pogut esborrar mai el segell que revela el seu caràcter, és un poble d'ànima; i aquesta ànima, com a expressió de la nostra ferma voluntat, és la que hem de vessar damunt els nostres ideals per a donar-los vida, que vol dir eficàcia; i això podem i hem de fer-ho els treballadors de Catalunya, perquè en aquestes hores supremes de les nostres llibertats puguem incorporar-nos al món civilitzat i puguem acabar d'una vegada i per sempre amb el trist espectacle d'un poble i una organització obrera que compta amb treballadors capacitats per a totes les activitats i ha de sotmetre's al guiatge de gent immigrada, sense responsabilitat ni més mèrits que la seva audàcia.

F. VILADOMAT

Una vergonya per a la República

Una de les moltes coses importants que la República no s'ha preocupat de resoldre amb la urgència que calia és l'organització i depuració dels jutjats municipals.

Aquests dies he tingut ocasió d'haver d'intervenir en dos casaments civils i m'he convençut de la necessitat urgent que hi ha de procedir a una transformació radical d'aquests organismes.

En les moltes vegades que ens feren anar al Jutjat vaig presenciar escenes veritablement vergonyoses.

Degut a la mala organització del servei, i al poc esperit de servir al públic que mostren els empleats, es veu molta de gent, en particular obrers, que ja estan cansats d'anar tantes vegades al Jutjat amb la consegüent pèrdua de jornals.

Es veu que en aquests organismes encara hi domina un esperit sectari que vol difundir fins allà on els sigui tolerat la tasca de laïcització que s'està portant a terme, ja que en allò que més dificultats posen és en la tramitació dels documents que es necessiten per a efectuar el casament netament civil.

Vaig a denunciar casos concrets i dels quals tinc proves.

En el primer casament civil que vaig intervenir, després de molts passos i molèsties (la major part d'elles innecessàries), arribà el dia en què tota la documentació estava en regla, i el xicot que havia de contreure matrimoni va indicar, com és molt natural, que tenien pensat casar-se el dia 19 (hi havia un marge de divuit dies, suficient per a poder resoldre), i que, per consegüent, demanava si no hi tenien cap inconvenient.

Resposta de l'empleat, o sigui del secretari del Jutjat: "Si em doneu vint-i-cinc pessetes, jo us asseguro que us casareu el dia 19, perquè avui mateix portaré a la signatura del jutge la vostra documentació. Cas que no estigueu disposat a donar la quantitat que us indico, és gairebé segur que no podreu pas efectuar l'acte el dia que indiqueu."

Aquell dia no vaig poder acompanyar el meu amic, i ell, ja en el màxim de la indignació per tot el que ocorria, i no volent tenir més tractes amb semblant gent, va donar les vint-i-cinc pes-

setes que se li demanaven per a acabar d'una vegada amb tota aquesta cosa tan indignant. Aquest primer cas passava al Jutjat de la Concepció.

Segon cas: En aquest puntualitzaré més, perquè vaig voler presenciar-lo jo mateix. L'acció es desenrotlla al Jutjat de la Universitat.

Per mitjà d'un amic meu em va ésser presentat un home (obrer sense treball per cert) que estava indignadíssim del procedir del secretari de l'esmentat Jutjat, perquè quan després de moltíssims treballs havia aconseguit que la documentació que necessitava per a casar una filla seva estigués en regla, aquest li demanava quinze pessetes per a dur a terme els tràmits finals, puix del contrari s'haurien d'esperar molt de temps per a casar-se.

Per a assegurar-me personalment del que em deia aquell ciutadà vaig dir-li que aquell mateix dia aniríem els dos al Jutjat per comprovar aquella vergonya.

I efectivament, fent cua una hora en d'aquells corredors infectes que hi ha en els nostres jutjats, em vaig poder convèncer que allò no passava solament amb aquell obrer, sinó que era una cosa general i feta amb tarifa variada, ja que segons l'abillament que portava l'individu el secretari exigia 25, 20, 15 i 10 pessetes de "propina".

Quan ens tocà el torn vaig entrar seguit del pare i la mare d'aquella noia, i aquell senyor, després d'haver pegat una llambregada ens va preguntar amb molt mals modals què volíem tanta de gent. (Es veu que la meua presència no li era pas plaent.)

Assabentat del que demanàvem ens digué que ja miraria d'arranjar-ho i que tornéssim un altre dia. Aleshores jo vaig insistir en la necessitat que teníem de saber una data fixa, i més que si ja estava tot en regla no veia el perquè de retardar sistemàticament aquest assumpte. Reaccionà un xic davant les meves paraules, i insinuà que miraria de portar-ho a la signatura del jutge aquell dia, i a continuació ens digué: "Muchas exigencias, pero de dar nada no hablan ustedes."

Seguidament li vaig preguntar si era

obligatori pagar alguna cosa i en concepte de què. Contestà que obligatori no s'havia de donar res, però sí la voluntat.

Davant aquesta contesta em vaig indignar i li vaig dir que com a empleat públic que era estava allí percebent un sou per a atendre tots els ciutadans que li demanessin detalls d'aquell departament, sense que li fos permès a canvi d'això de demanar i fins exigir cap al·moïna que en aquest cas constituïa un delictes penat pel Codi. L'endemà hi havia l'edictes posat al tauler.

Aquest senyor secretari es diu Patrici Rodríguez.

Com es pot veure, l'ambient que es respira als jutjats municipals és francament podrit i cal sanear-lo.

La gent que va allà per algun assumpte en surt indignada amb raó, perquè uns quants empleats desaprofitejats abusen de la manca de temps de què gaudeixen, per a explotar-los, amb allò que per a avar més de pressa els tràmits cal que s'avinguin a pagar una "propina". I fins i tot en aquells corredors quan la gent impacient s'espera és un camp abonat per a fer-hi campanya contra el règim valent-se de la indignació a què està sotmesa la immensa majoria de ciutadans que han d'acudir cada dia al Jutjat per a solucionar-hi els seus assumptes.

Es hora que cada ciutadà, veient pels interessos propis i col·lectius, doni la cara i denunciï tots aquells fets immorals que es cometen dintre alguns organismes públics, per tal que el que estigui encarregat de fer-ho pugui procedir al seu sanejament.

Un cop haguem aconseguit sanear els jutjats del personal indesitjable caldrà procedir també al sanejament dels locals, que, francament, estan en un estat vergonyós, tant que si la Comissió d'Hygiene hi girés una visita estic segur que trobaria alguna cosa a dir-hi.

Així és que pel bé de la República cal exigir el sanejament moral i material dels nostres jutjats municipals, els qual avui dia, de la forma que funcionen, constitueixen una veritable vergonya per al nou règim republicà.

JOAN ALEU

Nota de Redacció

Des del número passat el company Joan Comorera ha tornat a assumir la direcció d'aquest setmanari. Dificultats d'ordre particular li han impedit reprendre la secció "La Setmana Política", però confiem que en el número vinent quedarà restablerta la normalitat.

Cerquem la unió...

Després de dotze anys d'escissions internacionals i de propagandes antisocialistes rabiosament sistemàtiques, la U. R. S. S. roda sola en el cel de la construcció socialista, sense que cap satèl·lit s'hagi deixat emportar en la seva òrbita. Hongria, on Bela Kun volgué un jorn igualar la glòria de Lenin, viu sotmesa a un règim de monàrquics vergonyants i de moneders falsos i els proletaris d'aquest poble sofert no serven cap profit d'una gesta que podia haver engendrat una societat revigoritzada.

L'experiència dura i trista, però, no serveix de res. Els udols bolxevistes clamen com en l'any 20 contra uns germans de classe, augmentats, ara amb aquells ortodoxes d'ahir que tingueren la dissort de desplaure als traçadors exclusius de línies polítiques i de trajectòries revolucionàries.

¿Qui li havia de dir a Trotsky, per exemple, que un dia li seria aplicada la fórmula d'expulsió continguda en l'article 7 de les 21 condicions moscovites? "La Internacional comunista exigeix imperativament i sense discussió la ruptura amb els reformistes i centristes, ruptura que ha d'ésser consumada en el termini més breu"...

Quan Moscou emplaçà els seus adeptes a cometre tal ruptura, dels partits socialistes alemany, suís, francès, belga, etc., en sorgiren protestes fermes i dignes, advertiments patètics que després els fets han confirmat totalment. En el Congrés del partit socialista francès celebrat a Estrasburg pel febrer de 1920, Renaudel pronuncià el dia 28 un discurs emocionant, sadollat d'intensitat socialista, vigorós com una fervent exposició de Guesde i amarat de l'honrada dialèctica cara al pobre Jaurès. Avui aquest discurs és un document preciós, una bella perspectiva que ens permet de situar-nos imparcialment en l'atmosfera enràrida de l'any 20, quan el diner bolxevista ho corrompia tot, torçant les

consciències en perjudici dels interessos proletaris.

En mig de les interrupcions violentes, deshonestes, esbiaixades, dels futurs bolxevitzants, hi ha un passatge d'aquell magnífic discurs d'una lucidesa tan aguda i penetrant, que no sabria abstenir-me de traduir-lo íntegrament, segur de la llum que ha de vessar damunt aquest modest estudi:

"Renaudel. — Ciutadans, he dit fa poc que, per altra part, l'adhesió a la III Internacional, amb etapa o sense, era en realitat l'agravació, la consolidació de la divisió internacional.

"Quan, l'altre dia, s'entaulà a la Federació del Sena aquesta discussió tan curiosa i tan greu entre el ciutadà Longuet i el ciutadà Souvarine, els de l'extrema esquerra deien que volien la depuració costés el que costés..."

"Els companys de la Internacional es manifestaven decidits a eliminar, en constituir-se internacionalment, tant alguns homes del nostre partit com altres homes de partits diferents, els quals homes, tanmateix, deuen ésser considerats amb suficients garanties socialistes. Molts companys exclamaven llavors: "Però això no és possible! I si Lenin i Trotsky estiguessin informats exactament, es comportarien de faiso distinta..." Jo prego aquests companys que em perdonin si els dic que aquella és precisament la doctrina mateixa de la política interior socialista que Trotsky i Lenin us demanen de realitzar; és aquella doctrina el que els fa actuar. Quan la III Internacional es constituí ja donà uns consells als que anaven a adherir-s'hi. Els digué com calia conduir, no les masses, ans be, els partits, a l'adhesió a la III Internacional; definí quina era l'hàbil tàctica que s'havia de seguir amb els uns i amb els altres.

"Aquesta tàctica heus-la ací: es troba continguda en la novena proposició de la convocatòria al Congrés de la III Internacio-

nal; això data ja de més d'un any i mig.

"En front dels socialpatriotes que arreu, en els moments més crítics, han anat contra la revolució, només un combat sense treva és possible. Quant al centre, la tàctica consisteix a separar-lo dels elements revolucionaris, a criticar implacablement els seus caps i a dividir sistemàticament els adherents entre ells. Aquesta tàctica és absolutament necessària quan s'ha arribat a una certa fase del desenvolupament."

"I així us trobeu al punt de fer possible que hom pugui deshonrar i tractar d'aquesta manera els homes que el partit socialista ha encarregat d'actuar en el seu nom! I ara sou a la segona fase, a la fase en la qual cal criticar implacablement Longuet i Bracke, Cachin—(oh paradoxal)—i els altres. I quan també els haureu abatut acusant-los de feblesa, denunciant-los com uns homes que també traïxen la classe obrera, aleshores Lorient (1) s'alçarà sobre les ruïnes del nostre partit."

En aquest mateix discurs Renaudel alludí a una lletra que Adler adreçà a Lenin i a Trotsky acusant-los d'haver provocat la divisió socialista amb la tramesa de diner rus. Els últims paràgrafs d'aquesta lletra suggestiva diuen:

"En principi no tinc res a dir contra aquesta tramesa, ja que també nosaltres, per l'interès de la solidaritat internacional, cada vegada que els nostres modestos mitjans ens ho permeten vàrem portar socorsos materials a les organitzacions germanes dels països estrangers. Però el vostre cas era ben diferent. El diner vostre no anava pas destinat a satisfer les ne-

(1) Aquest Lorient, curiós demagog del comunisme francès, que volia fer re-udlar antics companys de partit considerant llur contacte deshonorós; que en el Congrés d'Estrasburg féu seva la teoria leninista de la desfeta militar del propi país a la qual és precis condejar, trobant-se l'any 1921 pres junt amb Souvarine, acceptà l'ajut electoral dels socialpatriotes i centristes traïdors per tal de sortir diputat en nom de la pau, del socialisme i de la llibertat absoluta de pensament—com a Rússia?— Un cop elegit, oblidà els vots socialistes i prosseguí implacablement la divisió sistemàtica dels proletaris.

cessitats d'un partit existent, ans bé aquest diner vingué a crear un partit nou. Malauradament no estàveu en disposició de fer acompanyar la vostra moneda per un xic de bon sentit polític."

Potser la màxima immoralitat de les escissions que el Comitè Executiu de Moscou provocava hem de cercar-la en aquesta corrupció filla d'un diner abundant i incontrolat. Bé és veritat que hi ha encara avui qui vol posar en dubte l'existència d'aquests fons secrets. Per a mi és cosa debatuda d'ençà 1928. Trobant-me a París en aquella data vaig llegir a la *Humanité*—òrgan bolxevista—del 26 d'octubre, que per a preparar els esperits a una vaga que el partit comunista volia fer esclatar a la regió de Lila-Roubaix-Tourcoing—vaga, per altra part, impopular i inoportuna per trobar-se aquella regió tèxtil en plena crisi—"s'havien editat 30.000 cartells i quatre milions de circulars". Fet el compte just del cost d'aquest paperam, hom atenyé la xifra de tres cents mil francs. Tres cents mil francs per a treballar una vaga que no pogué esclatar per inoportuna. En una regió on la C. G. T. U. (1) no tenia ambient ni masses sindicals... La meua opinió, d'aquell dia ençà, quedava formada.

La moral d'aquesta història tèrbola la trobareu en el següent interrogant del mateix Renaudel: "Ciutadans, ¿és que pot ésser dit en el partit socialista, en un partit socialista qualsevol, que quan els socialistes obtinguin el poder en un país, benehiran del diner, del diner de la col·lectivitat nacional, per a suscitar les divisions nacionals?"

No. Cap partit socialista no dirà ni farà una cosa semblant. En la història del proletariat militant aquesta vergonya estava reservada als campions de les "veritats amagades, dels procediments il·legals, dels estratagemes i de l'astúcia" al servei de l'escissió proletària.

CARLES CARQUÉS

(1) Organització sindical controlada pel partit comunista.

La qüestió dels salaris a Alemanya

Durant aquestes setmanes expiren a Alemanya acords sobre salaris que afecten en total a prop de tres milions d'obrers. Alguns d'aquests acords expiraven el 31 de desembre de 1931, però varen ésser prorrogats fins a primer d'aquest mes a conseqüència de decrets votats durant la crisi recent.

Han començat ja les negociacions i són esperades vives discussions sobre els nous reglaments relatius als salaris. Les associacions patronals, la majoria de les quals han denunciat els acords, demanen actualment grans reduccions de salaris que ultrapassen els termes del nou programa econòmic del Govern. Aquestes exigències afegides a l'empitjorament de les perspectives de conciliació i a l'exclusió dels sindicats, són generalment interpretades com indicis d'un període de trastorns industrials.

Secció del Districte V

Aquesta Secció des d'avui queda instal·lada (provisionalment) al carrer de Sant Pere més alt, núm. 29, principal, en espera del seu trasllat a l'estatge definitiu, situat en ple districte V.

Bernard Shaw

Assaig sobre la Democràcia

(Continuació)

invitats a entrar a la barqueta si és que sou prou llestos per a foragitar-ne un dels que s'hi estan, tan ben agafats com ben instal·lats; però com que no teniu ni prou diner ni prou temps per a aquesta empresa i son quaranta milions i en la barqueta amb prou feines caben sis centes persones, el globus torna a remuntar-se amb gairebé la mateixa gent que abans ocupava la barqueta i a vosaltres us deixa on estàveu. No em negareu que aquest globus, com a símil de la Democràcia, correspon als fets parlamentaris.

Ara examinem una altra concepció més poètica de la Democràcia. Es representa Abraham Lincoln dret en mig de la carnisseria del camp de batalla de Gettysburg i proclamant que tota aquesta matança d'americans per americans s'ha portat a cap per tal que la Democràcia, definida com govern del poble per al poble i pel poble no desaparegués de la capa de la terra. Analitzem peça per peça aquesta famosa peroració i vegem

quin és realment el seu suc. (Dit sigui de passada, en realitat Lincoln no digué això en el camp de batalla de Gettysburg; ni la guerra civil americana es va fer en defensa de tals principis, sinó al contrari, per a permetre a una meitat dels Estats Units governar l'altra meitat d'una manera que aquesta repudiava. Mes això no importa. Ho he esmentat simplement per a recordar-vos que sembla impossible als homes d'Estat pronunciar discursos sobre la Democràcia i als periodistes ressenyar aquests discursos, sense voltar-los d'un núvol de mentides.)

Mirem ara de prop els tres membres de la definició. Número u: govern del poble; això, evidentment, és necessari; una comunitat humana no pot existir sense govern, així com un ésser humà no pot existir sense una regulació coordinada de la seva respiració i la seva circulació sanguínia. Número dos: govern per al poble; això ja és més important. El degà Inge encertà quan digué que la Democràcia és una forma de societat que suposa igual consideració per a tots. I afegí que això és un principi cristià i que ell, com a cristià, hi creia. Jo també hi crec. Per això insisteixo en la igualtat d'ingressos. La mateixa consideració per a una persona que cobri cent lliures a l'any que per a una altra que

en cobri cent mil, és impossible. Però anem al número tres: govern pel poble. Això és un punt que demana tota una altra atenció. Tots els monarques, tots els tirans, tots els dictadors, tots els partidaris de la conservació i l'ordre a sang i a foc estan d'acord que hem d'ésser governats. Els demòcrates com el degà Inge i jo estem també conformes que hem d'ésser governats i a més, que aquest govern ha de tenir la mateixa consideració per a tots. Però rebutgem el número tres per la senzilla raó que el poble no pot governar. La cosa és una impossibilitat física. No tots els ciutadans poden governar, per la mateixa raó que no tots els xicots poden ésser maquinistes o capitans de pirates. Una nació de presidents del Consell de Ministres o de dictadors és un absurd tan gros com un exercit de capitans generals. El govern pel poble no és, ni podrà ésser mai, una realitat; és sols una exclamació amb la qual els demagogs ens porten a votar llur nom. Si ho dubteu, si em pregunteu: "¿Per què el poble no ha de fer-se les seves pròpies lleis?", no tindrè més remei que preguntar-vos jo: "¿Per què el poble no ha d'escriure les seves pròpies obres teatrals?" És molt més fàcil escriure una bona obra teatral que dictar una bona llei. I això que no hi ha cent homes en el

món capaços d'escriure una obra teatral prou bona perquè es representi durant tant de temps com una bona llei hagi d'estar en vigència.

Ara ve la pregunta de si nosaltres no ens podem governar a nosaltres mateixos, ¿què podem fer pel tal d'evitar que estiguem a la mercè dels que poden governar, els quals qui sap si no són uns impertèrrits explotadors i uns pillastres acabats? La contesta que primer se'ns presenta a l'enteniment és que, com estem sempre en enorme majoria, podem molt bé, quan els governants ens apreten d'una manera intolerable, cremar llurs cases i penjar-los dels fanals. Això no és satisfactori. Les persones decents no es deixen portar a uns extrems semblants, a no ésser que hagin perdut el seny i quan l'han perdut estan exposades a cremar la casa dels que no tenen culpa i a penjar un innocent. Quan es produeix allò que se'n diu un moviment popular,

(Continuarà)

Nota.—Per error de compaginació en el fulleró de la setmana passada s'ometeren al principi dues línies, cosa que impedia el degut enllaç amb el fulleró anterior.

Aquestes línies són les següents:

mar, que és, en certa manera, quelcom de semblant a la democràcia!

L'EXPIACIÓ DEL LUXE

Corrien els dies de la guerra, aquella cruenta guerra europea que assassinà mitja humanitat. I mentre arreu del món en gairebé tots els pobles de la terra tronaven els canons i milers i milers d'homes es mataven els uns als altres amb l'absurditat més estúpida, aquí en aquest recó de món, Paradís de nova estampa, hom obrí uns ulls com unes taronges i amb les urpes de l'apinya més que no pas amb les mans es varen saber bé aprofitar dels rius de sang humana i dels munts de morts per a fer-ne or i més or en una fúria boja i abassegadora.

En les forces i factors dels medis de l'economia, el comerç, les finances i la indústria s'apoderà el mateix que una febre d'alienació mental una activitat i un neguit mai vist de producció per a proveir els països on els homes eren arrencats dels pobles i ciutats i duts talment com ramats de bens als camps de batalla per a servir de carn de canó i ésser metrallats el mateix que mosques.

Els nostres homes de negocis: fabricants, banquers i comerciants, veïeren aquella època obertes de bat a bat les portes del paradís i es fregaven les mans de satisfacció en veure com les demandes se succeïen l'una darrera l'altra sense mai parar i l'or anava caient a cabassades a les seves ventrades i folrades arques.

El carbó, el ferro, els vestits, el cotó, les màquines, la fusta, els queviures, tot se n'anava en trens immensos i en vaixells curulls, arribant fins a acaparar tota la producció de les fàbriques del país, tallar-se boscos sencers i immensos i produir inclús armes i municions que secretament eren expedides cap als seus punts de destí.

Allò era Xauxa, l'Amèrica plètòrica, la vaca d'or munyida cada dia i cada hora que semblava que no s'havia d'acabar mai per als nostres homes de negocis.

Es clar que moltes vegades els negocis que s'emprenien no eren gaire nets, que potser hi intervenia la grapa secreta de l'espionatge, i que l'or que queia d'una manera tan abundosa a les seves arques era el preu de milers i milers de cadàvers que jeien als camps de batalla. Mes això són contes de la vora del foc, ja que a la consciència se la fa emmudir posant-li un vel o donant-se quatre cops al pit en un acte de contrició.

La qüestió era que s'havia presentat l'època de les vaques grasses, que s'havia trobat una mina i que calia explotar-la amb tots els ets i uts. Els camps de batalla eren ben lluny, el país era neutral, i els obrers de la nació duïen encara tants relleus de la marca de l'esclau i dormien tan a gust el son de l'atavisme racial que els entumia el cervell i no els deixava veure més enllà del nas, que s'ajupien a treballar de nit i de dia el mateix que negres per un grat de veves.

Allò era glòria. Donava gust viure en aquella època en què hi havia "llibertat" per a tot. Els negocis sense escrúpols eren els que pujaven més; les fortunes es feien de pressa i volant, i els nostres burgesos es passejaven ufanosos per les vies de la nostra urbs amb l'aire d'homes farts i satisfets.

Amb el gran crèdit, gràcies al rang de nació neutral, la circulació del diner i l'excés de vendes, vingué aparellada una onada de luxe que envai la nostra terra de cap a cap.

Catalunya, i principalment Barcelona, es convertí en la ciutat de les mitges de seda i del luxe més desenfrenat, i el vici amb totes les seves múltiples i variades manifestacions s'arrelà en el cor de la nostra gent.

En totes les esferes socials, i principalment en les altes, la vanitat pel luxe arribà al paroxisme, i es convertí en una mena d'obsessió. Tant l'aristocràcia com els nous rics encimbellats en les cimes de la fortuna sentien la prujia i la necessitat alhora de fer grans gales d'ostentació, de donar-se a la gran vida, de divertir-se, de malgastar el diner, aquell diner que els feien guanyar els "miserables" de les fàbriques treballant de sol a sol com a condemnats.

Tot era construir palaus sumptuosos de marbre i alabastre i adquirir títols i blasons de barons i marquesats. Hom veia com cada dia els rics i els burgesos es donaven a la gran vida, en els "Tres de Moda", en les "Garden Party", en balls i "soirées" de gala i en festes d'"alta societat"; com mantenien "querides" i "cocotes" de preu i com se'ls gastaven en els cabarets i dancings de moda, quan no llençaven el diner en les timbes de Biarritz i de la Rabassada.

I quan els obrers de les fàbriques, sentint que la fam i la misèria els empaitaven, perquè els miserables jornals amb què eren pagats no arribaven ni de bon tros a subvenir ni les seves més peremptòries necessitats, es despertaren

per fi i reclamaren iradament ésser tinguts en un xic més de consideració, llavors aquells senyors que vivien en l'Arcàdia de nova estampa es regiraren furiosos i els lladraren furiosament el mateix que llops i els aqüssaren els civils perquè amb una unça de plom els enviessin a l'altre barri a fer muralla.

Mes ha passat el temps, aquella guerra tremebunda i formidable també s'acabà i s'acabà també l'època de les vaques grasses per a donar pas a les vaques magres.

Totes les nacions que s'havien barallat durant cinc anys es preocuparen d'arranjat les seves coses. Reconstruïren les seves fàbriques, canviaren l'utillatge, modernitzaren les indústries, i poc a poc tornaren a recobrar el seu rang de potencialitat comercial que tenien. I aquí, en aquest país somiador i utopista, es tancaren de cop i volta les portes del Paradís per als abassegadors de la suor dels pobres.

Aferrats al vil mercantilisme i a la idiosincràsia més absurda, els nostres homes de negocis, els fabricants i els industrials, no foren previsors i no feren res per a competir amb l'estranger i poc a poc les nostres manufactures quedaren relegades a un pla secundari. Desaparegué el crèdit, s'evadí el diner i aparegué el fantasma de la crisi amb

totes les seves lògiques conseqüències.

Les multituds d'obers que durant la guerra amb l'esforç dels seus músculs i la suor del seu front ajudaren a crear les fortunes i els grans capitals i se'lnegà fins l'aigua i la sal quan reclamaven les engrunes del banquet dels rics, volen i exigeixen, ara que tenen la consciència del seu jo, millores radicals, que radiquen en els problemes dits problemes socials que fulguren amb resplendors sinistres en els horitzons de la nostra terra prenyats de tempestat.

El poble, els "miserables de l'americana blava", tal com l'anomenen des de les terrasses del "Colón" i de la "Maison Dorée" els energúmens de guants de pell i ulleres d'or, volen allò que els robaren en aquells temps, i heus aquí les explosions d'odi, aquest odi tant de temps contingut per la força i el fet.

És l'expiació del luxe, aquell luxe insensat i malgastador que embadalia les altes capes socials i feia morir de fam i consumir de misèria les multituds, que s'ha de pagar culpa per culpa i falta per falta, perquè senten que per les seves orelles febricitants xiulen les iras de les multituds i els seus ulls tots astorats veuen onejar amb resplendor sinistre i magnífic la bandera roja de la Revolució Social.

SALVADOR MAJÓ

El XIII Congrés del Partit Socialista Obrer Espanyol

La Unió Socialista de Catalunya saluda, amb afecte fraternal, el Partit Socialista Obrer Espanyol en ocasió del seu tretzè Congrés, model de vitalitat i de democràcia obrera, i fa vots perquè ben una acció conjunta, en el aviat pugui concertar-se marc general de la República espanyola, entre els vells camarades socialistes d'aquell partit i el jove socialisme català.

Unió Socialista de Catalunya

Mitjings i Conferències

AVUI
Mitjng inaugural de la Secció de Sant Carles de la Ràpita, a les nou del vespre. Oradors:

Joan Fronjosa.
Joan Forment.
Conrad Guardiola.
M. Serra i Moret.

DEMA
Controvèrsia Campalans-Maurin, a Manresa, a les onze del matí. Tema: "Socialisme i Comunisme".

Conferència de Rafael Campalans a la Secció de Monistrol, a les quatre de la tarda. Tema: "La nova Catalunya".

OCTUBRE 19
Conferència de Ramon Jové Brufau, a les deu del vespre, a les Seccions primeres dels Districtes IX i X, Clot, 32, baixos. Tema: "Acció governamental del Socialisme".

la producció i de la venda del carbó i del control de les mines per l'Estat, i demanant, a més, la ratificació del conveni relatiu a les hores de treball a les mines.

S'ha acordat també organitzar manifestacions que tindran lloc simultàniament el primer de desembre a tots els països productors de carbó per tal d'atreure l'atenció pública sobre la necessitat de reanimar la indústria minera. Probablement s'establirà un intercanvi d'oradors entre els diversos països.

COMARCALS

Bisbal del Penedès

Les organitzacions del Centre Republicà Socialista i Secció local de la U. S. C. van obtenint els èxits més falaguers, i hom pot preveure el triomf definitiu, en temps no molt llunyà, de les orientacions socialitzants que aquells organismes van implantant a la vila.

El poble es dona compte de la importància dels fets i es va infiltrant dintre seu l'esperit humaníssim del socialisme i de mica en mica va lliurant-se a les nostres organitzacions.

La Cooperativa assoleix un èxit inospitat, i les vendes augmenten més cada dia, així com també el nombre de socis.

El Sindicat Agrícola progressa d'una manera fantàstica; a més de la Secció d'Adobs, ara acabem d'adquirir un espai local amb premses per al vi, i ha estat adquirida una maquinària de les més modernes per a la mouturació i elaboració de l'oli.

La Caixa Rural cada dia va prenent més empena i desvetllant la confiança del poble, per la gran cura que posa en solventar els conflictes d'ordre econòmic dels seus afiliats.

I la Mutual, que tan rebregada ha estat pels "cristeros" i "frigidors" locals, cada dia va adquirint més adeptes per la eloqüència dels seus fets i de les seves finalitats.

Es clar que no ens manquen enemics com a tot arreu; però ¿com ho farien Catalunya i Espanya sense aquests reaccionaris disfressats de republicans? Si més no, serveixen per a esperonar-nos i vetllar per les nostres obres i les nostres organitzacions.

La setmana passada va efectuar-se l'enterrament civil de l'esposa del nostre company de la Secció de la U. S. C. En Antoni Galofré Mestre.

L'acte, per ésser el primer d'aquesta naturalesa que se celebrava a la vila, va despertar gran expectació en molts i indignació en altres, puix inclús es varen tocar les campanes, encara que creiem que fou fet inconscientment o per a no perdre el costum i per a donar treball als desvagats.

L'acte es va veure molt concorregut i hi assistí una nodrida representació del Centre Republicà Socialista i de la Secció de la U. S. C.

Trametem al nostre company Antoni Galofré el testimoni dels nostres sentiments per la pena que avui passen ell i la seva família.

Unió Socialista de Catalunya

Secció del districte VIII
Montmany, 24, baixos

Avui, dia 15, a les 10 del vespre

Presentació del Quadro escènic amb el drama de l'Ignasi Iglesias

El Cor del Poble

**PER A
RENTAR
NETEJAR
DESINFECTAR**

**FÀCILMENT, RÀPIDAMENT
ECONÒMICAMENT**

**DONA
SATISFACCIÓ COMPLETA**

PAQUETS DE 1 i 270 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

"Avance"

Fa dies que visita la nostra Redacció el col·lega Avance, diari socialista d'Oviedo. Ben informat, ben confeccionat, amb col·laboracions adequades, Avance és una arma preciosa del moviment obrer asturià que mereix tota la nostra simpatia. És, sobretot, un esforç col·lectiu com només poden fer-los actualment els partits socialistes.

Rebin els camarades asturians una salutació germanívola i un encoratjament sincer.